

Live med Helga Zepp-LaRouche: Stop oprustningen, deaktiver gældsbomben

Ikke korrekturlæst

[HZL] [HCS]

Onsdag den 2. april 2025

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 2. april 2025. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende spørgsmål og kommentarer til Helga via e-mail på questions@schillerinstitute.org eller skrive dem på chat-siden. Jeg vil sige til dig, at dette er en ekstraordinær mulighed for at komme i dialog med en af de førende eksperter og aktivister i verden, så udnyt den.

Mens vi taler i dag, er spørgsmålet om krig og fred stadig et centralt emne for stort set alle. På trods af visse fremskridt med hensyn til at forbedre forholdet mellem USA og Rusland forbereder krigshøgene i Europa sig på krig mod Rusland. Netanyahu optrapper en indsats for at fjerne palæstinenserne fra Palæstina, og der cirkulerer et memo i det amerikanske forsvarsministerium fra forsvarsminister Hegseth, som opfordrer til at forberede sig på krig mod Kina.

Så Helga, det første spørgsmål til dig kommer fra en person, som følger Rusland meget tæt. Han skriver, at »Putin sagde i sidste uge, at den gamle orden er væk, men forvent ikke en ændring fra Europa.« Putin fortsatte med at sige, at Rusland har reageret på sanktioner ved at ændre sin økonomi for at overleve, men han forventer alligevel flere sanktioner fra Europa. Så spørgsmålet til dig er: »Hvorfor erkender de europæiske ledere ikke, at deres planer ikke virker? Er de så

forblændet af russofobi?»

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det korte svar på det er ja. Jeg tror, det er et fænomen, at den tyske elite – det tyske etablissement og også mange andre i Europa – ser ud til at være vendt tilbage til et syn, vi havde for mere end 80 år siden. Jeg har det meget svært med at sige det, men der er ingen anden forklaring, for hvordan kan det være, at det store flertal af verdens befolkning har et helt andet syn på Rusland? Der er det Globale Syd, som fuldstændig nægter at acceptere fortællingen om, at krigen i Ukraine er forårsaget af en »uprovokeret aggression« fra Rusland, som overtræder international lov, og på det punkt vil jeg bare gerne fortælle vores publikum – det vil sige jer – at den historie ikke kan opretholdes. For som om det skulle være nødvendigt, havde {New York Times} naturligvis for to eller tre dage siden en artikel på 13.000 ord, som var resultatet af en årelang undersøgelse, hvor man interviewede 300 forskellige personer fra mange forskellige lande om omstændighederne ved udbruddet af krigen mod Ukraine, og det de klart fastslog: De starter med den umiddelbare forhistorie til den faktiske begyndelse af den særlige militæroperation – at der først og fremmest var en samling af ukrainske tropper ved Donbass, og at USA imidlertid, umiddelbart efter at krigen var startet, straks sendte store mængder tropper, officerer og personale af forskellig art ind i Ukraine, til den russiske grænse!

Som mange andre eksperter klart har påvist, havde russerne kun planlagt en begrænset militæroperation, for de havde kun omkring 100.000 tropper ved den ukrainske grænse, langt fra nok til hele krigen mod Ukraine, men selvfølgelig var amerikanerne til stede, og måske andre NATO-tropper ({Figaro} rapporterede om franske tropper på et tidspunkt), men disse tropper blev indsat fra Wiesbaden, fra Clay House, Clay Kaserne i Wiesbaden, som dybest set kommanderede hvert eneste skridt, endog kanonernes retning, jeg mener, ned i de mindste detaljer. Så amerikanerne, og dermed NATO, var i krig næsten

lige fra begyndelsen.

Hvis man derudover tager det faktum, at Victoria Nuland pralede med, at udenrigsministeriet havde brugt 5 milliarder dollars på NGO'er og andre formål i Ukraine før Maidan, så er der omstændighederne ved Maidan, Vestens involvering, den bandede diskussion mellem Nuland og ambassadør Geoffrey Pyatt, samt Minsk 2-sabotagen, som blev indrømmet af Merkel og Hollande. Så hvis man lægger hele historien sammen, så var NATO med i krigen helt fra begyndelsen, forberedte den, ansporede den, og det er nu alt sammen officielt. Så man skulle tro, at disse europæiske etablissementer ville sige: »Vent lige lidt. Vores fortælling er ikke længere håndterbar, vi kan ikke længere opretholde den.« Nej, Baerbock tager samme dag som artiklen i {New York Times} til Kiev og lover – jeg vil ikke karakterisere det; jeg lader det bare være ved min undertrykte impuls til at karakterisere det – så hun lovede vedvarende støtte, overhovedet ud over denne nuværende regering.

Så der er ingen antydning af anerkendelse af, at deres løgne er blevet afsløret, at der nu er, {New York Times} er trods alt den største avis i USA. Så jeg tror, der er en næsten klinisk defekt i disse menneskers tankegang. Og jeg synes, det er meget forfærdeligt, for det, der sker, er, at Europa går amok, Europa falder fra hinanden. Se på alt det, der sker i Europa lige nu: Jeg tror, at indsatsen i Frankrig for at undertrykke Le Pen som modstander til Macron, der er langt foran i meningsmålingerne, kun kan give bagslag. Ligeledes er situationen i Tyskland fuldstændig kaotisk! Så jeg tror bestemt ikke, at disse eliter opfylder den ed, de aflagde, da de tiltrådte, om at forsvare deres folks fælles bedste, og de befinder sig helt sikkert i et parallelt univers. Og det kan kun ende galt for dem, men i værste fald for alle.

SCHLANGER: Vi har endnu et spørgsmål om krig og fred fra Paz i Spanien, som spørger: »Kære Helga, hvad kan Schiller Instituttet gøre for at forhindre Europas oprustning? Krigen

mod Iran og alt det, som de neokonservative og City of London sammen med Trump og Bruxelles planlægger mod verdensfreden? Er det nok at tale på konferencer? Hvad gør Europas befolkning for at forhindre dette vanvid?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes bestemt, det går fremad – men ikke hurtigt nok. Jeg mener, vi vil afholde konferencer; vi vil afholde en i USA, og nogle gange vil vi også afholde en i Europa. Vi deltager i demonstrationerne, og vi vil helt sikkert opfordre en masse mennesker til at deltage i påskemarcherne omkring påske, til at gå på gaden. Jeg tror, det er absolut nødvendigt.

Og jeg tror, at vi lige nu oplever et fuldstændigt kollaps i befolkningens tillid til alle regeringer, eller næsten alle regeringer i Europa. I Tyskland er situationen helt utrolig: Efter tre uger, eller lidt mere, med forhandlinger om en ny regering, eller et forsøg på en ny regering, med det formål at indsætte Friedrich Merz som ny kansler, er det hele ved at falde fra hinanden! Det forlyder fra flere kilder, at spændingerne mellem SPD og CDU/CSU er værre end i slutfasen af den såkaldte »gadelygtekoalition«, og alle siger, at vi forbereder os på nyvalg, for det her kommer ikke til at fungere.

Forskellen mellem denne såkaldte koalition og AfD er 1 %! Hvis du fortsætter en uge mere, vil AfD være foran! Så vi ser lige nu et fuldstændigt kaos og en transformation af hele Europa, og jeg tror, det er ekstremt vigtigt at gribe ind overalt – i demonstrationerne, på konferencerne, i interventioner, i alle slags begivenheder – med ét budskab: Den eneste måde, hvorpå vi kan løfte den nuværende situation ud af dette kaos, er at etablere et højere niveau, et nyt paradigme for en dialog mellem alle lande på planeten, at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som skal tage hensyn til alle landes interesser. Jeg tror, vi bevæger os centimeter for centimeter tættere på den idé, for tanken om, at man er nødt til at gøre noget helt andet, bevæge sig væk fra geopolitik og tage fat på

det presserende spørgsmål om menneskeheden, er en tanke, der bliver mere og mere populær, efterhånden som det bliver tydeligt, at de nuværende politikker ikke kan lade sig gøre.

Så slut dig til os i den indsats, og måske kan du sætte os i kontakt med relevante personer i Spanien, for Spanien er et meget vigtigt land lige nu, fordi Spanien har en politik, der ikke er så tosset som den såkaldte Koalition af Villige.

SCHLANGER: Vi har en rapport fra {Washington Post} om, at forsvarsminister Hegseth distribuerer et memo i Pentagon, som beordrer Pentagon til at fokusere på at forberede sig på en krig med Kina. Er det en opdatering af, hvad de havde i de tidligere National Defense Authorization Acts, eller er det noget nyt?

ZEPP-LAROUCHE: Nej, jeg er bange for, at det kun er en opdatering, men det er en vedvarende fortsættelse af den samme politik, nemlig at erklære Kina for USA's hovedmodstander. Hvilket er fuldstændig latterligt, for desværre ser det ud til, at Trump-administrationen er ved at løbe ind i nogle virkelige problemer. Jeg mener, de har kun siddet i seks-syv uger, og allerede nu kan man sige, at Trumps base gør oprør på grund af de brudte løfter. Det ved vi fra mange diskussioner, vores kolleger har haft i USA med MAGA-folk, med alle mulige grupper, der støtter Trump, og de er meget oprørte over, at Trump ikke holder sine løfter om, at han ikke bare vil afslutte alle krige, men heller ikke starte nye.

Så jeg synes, det er helt forfærdeligt, for vi sidder på en tidsindstillet bombe med Iran; hvis du nu tilføjer konflikten med Ukraine, som endnu ikke er løst, og hvis du nu tilføjer krisen med Kina, kan det her eksplodere i stor stil. Det mindste, det vil gøre på kort sigt, er absolut at øge et våbenkapløb, både med hensyn til konventionelle våben, atomvåben og rumvåben, hvilket jeg tror kun kan føre til en katastrofe. Så meget desto vigtigere er det, at landene i det Globale Syd kommer på banen, for de har ingen interesse i sådan en ny opdeling af verden, hvor USA tydeligvis stadig

forsøger at opretholde en militær dominans i verden: Der har lige været høringer i Senatet, hvor flere rumkommandører sagde, at USA skal vinde dominans i rummet med alle mulige nye våbensystemer: Jeg synes, det er meget, meget skidt, og hvis der bliver krig med Kina, er jeg helt sikker på, at USA vil tabe stort, for hvis man ser på Taiwans geografiske placering, lad os sige i Det Sydkinesiske Hav, vil USA være i en meget ugunstig position, simpelthen på grund af de geografiske forhold. Og der er naturligvis altid muligheden for at gå atomart til værks, hvilket var en stor bekymring for Daniel Ellsberg, fordi der allerede i 1958 var planer i Pentagon om at bruge atomvåben, hvis det nogensinde kom til en konflikt med Kina om Taiwan. Men det ville udløse Armageddon, og jeg kan ikke forestille mig, at præsident Trump ville gå den vej.

SCHLANGER: Jeg har et spørgsmål fra vores ven i Pakistan, som sagde, at han rejser spørgsmålet om brugen af normaliseringen med Rusland som en mulighed for at fokusere på Kina. Men han skriver: »Den indiske udenrigsminister S. Jaishankar diskuterer tilnærmelse til Kina og virker meget seriøs omkring det. Hvad ville konsekvenserne være af en normalisering af forholdet mellem Indien og Kina? Det ser ud til, at det vil ødelægge hele ideen om et globalt NATO, hvis Indien og Kina arbejder sammen.«

ZEPP-LAROUCHE: Der er meget lovende tegn, ikke kun det, du rapporterede om Jaishankar, men også premierminister Narendra Modi er kommet med lignende udtalelser. Der er snart 75-års jubilæum for forholdet mellem Kina og Indien. Og jeg tror, at de planlægger at styrke det, for jeg ser absolut Indien som et alliancefrit land, og de har modstået alle bestræbelser under Biden-administrationen på at trække dem over i lejren for de såkaldte »demokratier« versus »autokratier«.

Så jeg synes bestemt, det er et lovende tegn, og det er derfor, jeg siger, at vi er nødt til at opmuntre alle landene i det Globale Syd – og det omfatter eftertrykkeligt Brasilien, det omfatter Indonesien, det omfatter naturligvis Indien,

mange afrikanske nationer – til at indtage en stærkere rolle. Og jeg tror, at hvis de alle lægger deres vægt i det, så tror jeg, at landene i det såkaldte Vesten bliver nødt til at genoverveje det: For det er ikke kun Rusland og Kina, men det er det faktum, at BRIKS-landene, som nu har 22 medlemmer, og mange, mange flere har ansøgt om medlemskab, men de repræsenterer hele det Globale Syd. Så derfor, jo stærkere det Globale Syds stemme høres, jo mere må folk i USA og Europa overveje, at verdens fremtid tilhører det Globale Syd, alene på grund af befolkningens størrelse. Så det tror jeg er et meget vigtigt element i billedet.

SCHLANGER: Jeg har et spørgsmål her fra en pensioneret journalist, som er amerikaner og nu bor i Israel; og han spørger med meget store, fede bogstaver: »Er du opmærksom på Qatargate?« med henvisning til de juridiske problemer, Netanyahu har med bestikkelse og en skandale, der involverer penge fra Qatar. Han skriver: »Mens den juridiske løkke strammes om Bibis hals, og demonstrationerne mod ham vokser i Israel, optrapper han i Gaza, i Libanon og kommer med flere trusler mod Iran. Er der en chance for, at Trump eller nogen anden leder vil handle for at forhindre en forfærdelig tragedie i at blive udløst af en desperat Netanyahu?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg synes, det er det mest bekymrende spørgsmål lige nu, for der er ikke kun en ny trussel fra præsident Trump med nogle ildevarslende bemærkninger om, at der vil ske meget slemme ting; der er et ultimatum til Iran om helt at slippe af med sit atomprogram, som tilsyneladende også omfatter missilsystemet, hvortil Iran allerede har svaret meget klart, at de ikke vil gøre det, under ingen omstændigheder. Så derfor ser vi lige nu en fuldstændig optrapning mod Iran, hvilket helt klart er i Netanyahus interesse. Og hvis man så tager det faktum, at alle mulige våbensystemer bliver bragt ind i regionen, THAAD-missilerne bliver tilsyneladende bragt dertil, der er flere hangarskibe på vej, enten til Golfen eller Stillehavet eller Middelhavet, men under alle omstændigheder i

regionen; og der er tilsyneladende flere B-2 stealth-bombefly, der bliver bragt til Diego Garcia, den amerikansk-britiske base i Det Indiske Ocean; så alt tyder på, at der er en stor forberedelse til en vedvarende militær aktion mod Iran.

Om det vil ske eller ej, er stadig uvist, men jeg kan kun sige, at hvis det skal ødelægge atomvåbnene – eller Irans atomprogram: Der er stadig en fatwa fra Khamenei om, at Iran ikke har til hensigt at anskaffe atomvåben, fordi det er imod islams ånd. Det skøre er, at overhovedet de amerikanske efterretningstjenester i deres seneste rapport om Iran sagde meget klart, at der absolut ikke er noget bevis for, at Iran forbereder et atomvåbenprogram på nuværende tidspunkt. Ikke desto mindre er der denne trommehvirvel, og hvis der af en eller anden grund, efter britisk tilskyndelse, er en Dearlove, som dybest set kræver handling mod Iran, og han har tilskyndet til dette i lang tid, ville det være en katastrofe, hvis det lykkes. For den eneste måde, man kan eliminere Irans atomprogram på, er ved at bruge atomvåben: Fordi disse faciliteter ligger dybt nede i mange bjerge, og derfor kan du ikke bare eliminere dem, endda ikke med disse bunker buster-bomber.

Hvis atomvåben bliver brugt, har Kucinich, det tidligere kongresmedlem, netop udsendt en advarsel, hvor han siger, at hvis der kommer et angreb på atomanlæggene – jeg tror overhovedet ikke, at der kommer atomvåben – vil faren for nedfald ikke kun dræbe millioner af mennesker i Iran, men også hundreder af millioner i nabolandene, Pakistan, Afghanistan, helt op til Indien og mange andre lande i regionen; og det vil føre til kræft, babyer, der bliver født med mangler, alle mulige rædsler; og han advarer på det kraftigste imod det. Men jeg tror, at faren er meget akut, og jeg tror, at det har at gøre med præcis det, du siger, at Netanyahu er desperat, at modstanden mod ham vokser, at Qatar-skandalen, som du kalder den, kan eksplodere, og det store spørgsmål er, hvad det israelske militær vil gøre i denne situation? Så vi sidder på

en komplet krudttønde, og den russiske viceudenrigsminister Sergey Ryabkov har netop advaret meget kraftigt i Moskva om, at en sådan militær aktion mod Iran vil få katastrofale konsekvenser. Kinas udenrigsminister Wang Yi er i øjeblikket i Moskva, hvor han diskuterer med både Lavrov og Putin, og det står naturligvis meget højt på dagsordenen, hvad man kan gøre for at stoppe det.

Jeg tror, at målet helt klart ville være at gøre en ende på Trumps præsidentskab. Vi har talt om dette med mange eksperter i Europa, militære eksperter i forskellige lande, og der er en fælles vurdering af, at målet er at halshugge Trump-administrationen, at skabe så meget ravage, at den ville være færdig, at Trump dybest set ville være ude, fordi den hjemlige opposition mod ham ville stige; man kunne få en eksplosion i olieprisen, som ville udløse et finansielt sammenbrud, og målet er dybest set at stoppe Trump: Det er det egentlige mål med det.

SCHLANGER: Her er et interessant spørgsmål fra Harrison. Han stiller det ikke som et spørgsmål, men han siger: »Jeg føler, at en ofte overset indikator i økonomien er betydningen af befolkningstilvækst. Det Globale Syd har en meget vigtig fordel på den måde, og i store dele af resten af verden, herunder Vesten og Østasien, er der en lav fødselsrate. Hvordan tackler man sådan noget?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det er et fænomen, at det afrikanske kontinent lige nu er det eneste, der har en betydelig befolkningstilvækst, hvilket betyder, at de har det bedste perspektiv for deres økonomiske fremtid. For i alle lande, i Europa, i USA, overhovedet i Kina og Rusland, er der befolkningsmæssige kurver, som betyder, at andelen af den aldrende befolkning bliver større og større sammenlignet med befolkningen i den arbejdsdygtige alder. Og det kan naturligvis kompenseres; det kan kompenseres med ekstremt høje økonomiske vækstrater: Hvis man har en stor indsprøjtning af videnskab og teknologi i økonomien, kan man klare det, i hvert

fald i en vis periode.

Men jeg tror, det har noget at gøre med, for eksempel i Kina, hvor jeg har haft mange diskussioner med videnskabelige kolleger, forskere og venner, og de rapporterer grundlæggende, at på trods af den enorme økonomiske vækst i Kina er det stadig relativt set for dyrt at opfostre børn til, at mange par kan forestille sig et sådant perspektiv. Jeg tror, at det er en faktor dér. I Vesteuropa og USA tror jeg, at det har mere at gøre med livets meningsløshed. For hvis man i dag spørger yngre mennesker, yngre par: »Hvad er formålet med dit liv?« Så får man ikke et fyldestgørende svar. De siger normalt, at de forventer, at deres børns og børnebørns skæbne vil blive meget værre end deres egen eller deres forældres. Så de ser på udviklingen som en nedadgående spiral, og derfor ønsker de ikke at få børn!

Jeg tror, det ville være absolut nødvendigt at omdefinere spørgsmålet om meningen med livet: Hvorfor er vi her? Hvorfor eksisterer livet? Hvad laver vi på denne planet? Hvad er den menneskelige arts rolle uden for vores planet, i det nære rum, i universet i det hele taget? Og disse spørgsmål bliver naturligvis ikke diskuteret, eller i hvert fald ikke på nogen meningsfuld måde, og jeg tror, det har noget at gøre med, at folk er blevet så overfladiske og så, du ved, nedtrykte i deres syn på tingene, at de nyder livets øjeblikke, har det sjovt, men ikke er intellektuelle. Jeg tror, at det problem, vi især har i Vesten, er, at vores såkaldte etableringer er blevet så tomme for intellekt, så tomme for enhver form for intellektuel spænding eller fremskridt: Og desværre afspejler det en fordummelse af befolkningen over en lang periode. Så den lille procentdel af mennesker, der stadig er intellektuelt levende, føler, at de er i mindretal, og at deres stemme ikke bliver hørt. Og jeg tror, vi har en reel krise i Vesten, og fødselsraten er et resultat af det.

SCHLANGER: Jeg har to spørgsmål til noget, du nævnte tidligere, nemlig Le Pen-dommen i Frankrig. Der er et notat

fra en assistent til et medlem af Europa-Parlamentet, som skrev til mig og sagde, at det, hun er anklaget for, bliver gjort af næsten alle kontorer i Europa-Parlamentet, dvs. såkaldt sammenblanding af midler, partiets midler og kontorets midler.

Men det andet spørgsmål, der kom ind, er: Hvad er konsekvenserne af dette? Er dette en mulig borgerkrig i Frankrig? Hvorfor skulle nogen vælge denne tid med kaos for at skabe endnu mere kaos i Frankrig?

ZEPP-LAROUICHE: Med hensyn til det første spørgsmål er det meget vigtigt, at Antonio Di Pietro, som jeg tror var den vigtigste dommer i »Rene hænder«-skandalen i Italien: Hvis du husker, var det for mange år siden, da korruptionssagen i Italien blev det dominerende emne. Og i Italien vidste alle, at man i hele efterkrigstiden havde principperne om »{amici di amici}«, at man gav kontrakter til sine venner, og at man hjalp hinanden og så videre, og det var sådan, systemet var. Så det var naturligvis kendt af efterretningstjenesterne og blev ikke omtalt i årtier; men på et tidspunkt besluttede de at nedlægge hele partistrukturen, som den havde udviklet sig i efterkrigstiden, og de lancerede »Rene hænder«-skandalen.

Hovedanklageren i denne sag var Di Pietro. Og han kom ud i dag og kritiserede det, der skete med Marine Le Pen, ved at sige, at han selv arbejdede som medlem af Europa-Parlamentet på et tidspunkt, og han kan sige af egen erfaring, at man absolut ikke kan skelne mellem, hvornår man bruger sit personale til opgaver, der har med EU at gøre i Bruxelles, og hvornår man bruger det samme personale til arbejde fra sit parti derhjemme, i sit hjemland? Det ligger i sagens natur, at det er blandet, fordi det er de samme mennesker, der gør begge ting. Så det er en fuldstændig latterlig anklage, og det afspejler naturligvis Macrons desperation, for han er nede i meningsmålingerne, jeg tror et sted omkring 20 %, eller meget lavt; og Marine Le Pen havde fået omkring 40 % i meningsmålingerne.

Så det er meget klart, at hun ville være den vindende kandidat ved det næste valg, og selvfølgelig et ikke så uafhængigt retssystem – og det er ikke første gang, at retten i Frankrig har handlet på denne politiske måde, for det skete flere gange for vores kandidat Jacques Cheminade, hvor de forsøgte at orkestrere og manipulere situationen, hvilket er typisk for det såkaldte »demokrati«. Jeg mener, jo mere man oplever den slags ting, og jeg må sige, hvad der skete med min afdøde mand og organisationen, så er det umuligt stadig at tro på demokratiet, når man ser, at hver gang en kandidat, der ikke er med i den såkaldte NATO-fortælling, får den »rumænske behandling« eller »LaRouche-behandlingen«, så mister man enhver tillid til systemet! Og det er præcis, hvad der sker: Det sker i Frankrig, og jeg kan kun gætte på, at de vil få meget store demonstrationer; hendes nye partinavn, Rassemblement National (RN), har allerede opfordret til store demonstrationer i mange franske byer, og efterhånden som hele den finansielle og økonomiske krise bliver værre, hvem ved så, hvor det ender?

Og det samme gælder i Tyskland! I Tyskland, hvis de ikke kan samle en regering – og hvordan kan de det? De forsøger nu at sammensætte en regering af partier, som har været absolut modstandere af hinanden i valgkampen, og nu skal de finde et kompromis: Det fungerer naturligvis ikke. Det viser svagheden ved det parlamentariske system. Og så beskylder de Kina for at være et »autokrati«, men det såkaldte »altomfattende demokrati«, som de praktiserer i Kina, er en demokratisk model, som muligvis endda fungerer meget bedre end det såkaldte vestlige system.

Men jeg tror, vi er på vej mod en enorm krise i begge lande, i Frankrig og i Tyskland, og der er nu lækager om, at den nye koalition, mens de har disse interne stridigheder og problemer med overhovedet at danne en regering, allerede er ved at forberede et nyt papir, der skal straffe de EU-medlemmer, der ikke opfylder alle reglerne. Nu nævner de ikke Ungarn, men det

er klart, at de mener Ungarn, og at de måske vil smide Ungarn ud af EU. Hvis de gør det, tror jeg, at det er dødsstødet til EU, for det vil have en signaleffekt, og mange andre lande vil også forlade EU.

Så selv om trusselsbilledet fra NATO og EU lige nu ser meget stort ud, tror jeg, at de er meget sårbare og meget skrøbelige, hvis man ser på det fundament, de står på.

SCHLANGER: Du har lige forudset det sidste spørgsmål, som er relateret til Tyskland og vanskelighederne med at danne en koalitionsregering, når de to førende partier bliver mere og mere upopulære. Men personen spørger: »Er det et problem med de parlamentariske regeringer, som de findes i Europa? Især i Tyskland og Storbritannien, hvor man har mindretalskoalitioner, hvor man har regeringer, der kun i meget ringe grad reagerer på vælgernes og befolkningens problemer? Ville der være mulighed for en reform, for at gå fra et parlamentarisk system til et stærkt præsidentielt system, eller ville folk erklære, at det er for autoritært?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror heller ikke, at præsidentsystemet løser problemet fuldt ud, som man kan se i USA, hvor der er mere plutokrati end demokrati. Jeg mener, når man tænker på, at Wall Street i gennemsnit bruger flere milliarder på et sæde i Senatet og mange millioner på et sæde i Kongressen, og disse kongresmedlemmer og senatorer så udviser en utrolig loyalitet over for det militærindustrielle kompleks og andre aspekter af Wall Street. Jeg tror ikke, at det er et rigtigt svar.

Jeg tror, at det, der er brug for, er noget meget mere grundlæggende: Jeg tror, at vi har brug for en stor bevægelse af statsborgere, fordi ethvert system ikke fungerer, hvis borgerne er korrumpere. Man er nødt til at have individuelle mennesker, som træder frem, som kommer fra deres erhverv som videnskabsmænd, som lærere, som alle slags håndværkere, læger, alle mulige forskellige samfundslag; og så beslutter de sig for at bruge en vis tid af deres liv på det fælles bedste, og

de er nødt til at prøve at kvalificere sig til, at de kunne være præsident eller kansler eller minister, fordi de mestrer økonomi, kultur, historie, videnskab.

Jeg tror, vi lige nu er i en situation, hvor den typiske, professionelle politiker – mange af dem i Forbundsdagen for eksempel – aldrig har haft et erhverv, de har ikke lært noget for at tjene til livets ophold, de har aldrig betalt skat; de kom fra universitetet, som de i mange tilfælde ikke afsluttede, og så gik de ind i politik, og de er ikke kompetente! Det er det, der er problemet. Vi har en udenrigsminister i Tyskland, som ikke ved, hvad ordet »diplomati« betyder! For hun har aldrig, i de tre år hun har været i embedet, demonstreret, at hun kender til diplomatiets kunst!

Ikke desto mindre tror jeg, at vi har – som jeg sagde før – en meget dybere intellektuel krise i Vesten, for hvor er de mennesker, der er uafhængige tænkere, som har opnået store områder af viden på egen hånd? De er ved at blive en minoritet! Og det er ikke dem, der leder partierne.

Så jeg tror, vi har brug for en slags ny – altså, der er nogle partier, hvor man har flere intellektuelle end andre, men jeg tror, vi virkelig har brug for en kulturel renæssance, fordi hele den »post-kristne kultur«, som udenrigsminister Lavrov kaldte den, har ført til en fuldstændig eliminering af hele den viden om det, der engang var 2.500 års europæisk historie og alt, hvad der hører med, som var en del af Humboldts uddannelsessystem: Det skal geninstalleres. Problemet nu er, at vi ikke har lærere, der er kompetente til det.

Så jeg tror, at vi virkelig har brug for en bevægelse af borgere over partierne, fordi partistrukturen er sådan en model, som har vist sig ikke at fungere.

SCHLANGER: Sidste spørgsmål, Helga. Den Internationale Fredskoalition mødes fortsat med Zoom-opkaldene hver fredag kl. 17.00 dansk tid. Hvad har du planlagt for denne uge, den

4. april?

ZEPP-LAROUCHE: Vi vil naturligvis have en masse meget vigtige talere fra Israel, fra Mellemøsten, for det er der, den største krigsfare er lige nu. Og naturligvis vil vi helt sikkert have toptalere om den udviklende strategiske krise ved siden af Kina som et nyt, kommende element i den. Så du bør helt sikkert følge med, for IPC er et forum, hvor folk fra hele verden hver uge har mulighed for at få det ufiltrerede syn fra topekspertter, og du bliver opdateret i diskussionen – og du kan deltage, hvis du tilmelder dig, du kan deltage i diskussionen, og det er det, du bør gøre. Og du bør sprede nyheden om denne begivenhed til alle dine venner og kolleger.

SCHLANGER: Tak, fordi du kom i dag. Det er altid godt at se dig, og vi ses på fredag.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, og vær meget aktiv sammen med os indtil da.